

ק"פ 3746/07/20 - יצחק טובלי נגד ארמונד שמחוני

בית משפט השלום בעכו

ק"פ 3746-07-20 טובלי נ' שמחוני
תיק חיצוני:

לפני	כבוד השופט וויליאם חאמד
קובל	יצחק טובלי
נגד	
נקבל	ארמונד שמחוני
מעמד. כינוי צד ג'	

החלטה

מבוא:

1. בקשה להורות על זיכוי הנקבל בטענה כי אין להשיב לאשמה, לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982.
2. הקובל הגיש כנגד הנקבל כתב קובלנה במסגרתו ייחס לו עבירה של הסגת גבול כדי לעבור עבירה, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
3. לפי הנטען בפרק העובדות בקובלנה, הנקבל ביצע עבודה אסורה במקרקעין באופן שבנה סככה לכלי רכב בשטח שחוסם את הכניסה למקלט ציבורי, שטח שנגרע מהקובל לטובת הגישה לשטח ציבורי, לפי תוכנית מתאר רלבנטית, כאשר הנקבל עשה כן בכוונה להעליב או להקניט את הקובל. בביצוע המעשה הנ"ל מונע הנקבל מהקובל ואחרים להיכנס למקלט הציבורי.
4. בתום שמיעת פרשת התביעה, הגיש הנקבל את הבקשה שבפניי לזכותו מהעבירה הנ"ל, בטרם ישיב לאשמה, וזאת בהתאם לסעיף 158 הנ"ל.
5. טיעוני הצדדים הוגשו בכתב.

טיעוני הנקבל:

6. לטענת ב"כ הנקבל, העבירה המיוחסת לנקבל עניינה הסגת גבול לנכס שבחזקת נפגע העבירה, ובמטרה להעליבו או להקניטו או לעבור עבירה. הקובל אינו מחזיק בנכס, שכן המדובר בשטח ציבורי שאין לקובל שליטה ממשית עליו ואין הוא זכאי למנוע מאחרים לעשות בו שימוש או להשתתף בהחזקתו, ולכן לא מתקיים היסוד הנ"ל של הוראת החיקוק.

7. עוד הוסיף ב"כ הנקבל כי הקובל לא הוכיח, במידה הנדרשת בשלב זה של ההליך, כי הנקבל ביצע את המעשה המיוחס בכוונה להקניט או להעליב את הקובל, ולכן גם היסוד הנפשי לא מתקיים.

8. עוד הוסיף ב"כ הנקבל כי לפי הראיות שהוגשו במסגרת פרשת התביעה, העבודה האסורה הוקמה בשנות ה-90, לפני כ- 30 שנים, ולכן העבירה המיוחסת התיישנה.

9. לטענתו, הקובלנה הוגשה כמעשה נקם של הקובל, כאשר עדותו לקתה בסתירות פנימיות. עוד הוסיף כי הסעד שהקובל מבקש הוא בסמכותה של הוועדה המקומית לתכנון ובניה, ואין לקובל הזכות לעתור לסעד זה של הריסת הבניה.

טיעוני הקובל:

10. ב"כ הקובל ציין כי עדותו של הקובל והעד מטעמו מר מוחמד נג'אח, עומדות בסף הראייתי הנדרש בהליך ביניים זה, ולכן יש לדחות את הבקשה לזיכוי הנקבל, ולהכריע בטענותיו של זה במסגרת הכרעת הדין.

11. ב"כ הקובל מציין כי מתקיים אינטרס ציבורי מובהק לברר את האשמה נוכח טענת הקובל כי הנקבל עשה לחסימת גישה למקלט ציבורי, דבר שמסכן חיי אדם.

דין והכרעה:

12. הוראת סעיף 158 לחסד"פ, לפיה:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה,

יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין

מיוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין...".

13. לפי הפסיקה הנוהגת, המשמעות של העדר הוכחה לכאורה, כנדרש בהוראת סעיף 158 הנ"ל, לצורך זיכוי הנאשם כבר בשלב זה של תום פרשת התביעה ובטרם שמיעת פרשת ההגנה, היא כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה אפילו אם יינתן בראיות אלו מלוא האמון והמשקל, אז אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן.

14. די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות להוכחת יסודות העבירה, כדי להביא לדחיית הבקשה שהוגשה לפי סעיף 158 הנ"ל. וכך צוין בספרו של המלומד י. קדמי, **"על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום, א, מהדורה מעודכנת תשס"ט - 2009:**

"לעניינה של ראייה לכאורה לטענה אין להשיב... המבחן הוא מבחן

חיצוני של ראיות התביעה "על פניהן" בלי ליתן את הדעת לשיקולי

מהימנות ומשקל פרט למקרים נדירים שבהם חוסר המהימנות

זועק".

15. הקובל, בעדותו בבית המשפט, ציין כי הסככה נשוא ההליך נבנתה על שטח ציבורי, בתוואי כביש גישה למקלט ובניגוד לחוק, תוך שהוא מצביע על צילומים שהונחו בפניו במסגרת עדותו (**שורות 11-12 עמ' 10 לפרוטוקול**). בהמשך עדותו ציין הקובל כך:

"הגא בנה את השביל אבל זה חסום לכלי רכב כי המבנה חוסם את הגישה, הכוונה הסככה נשוא הקובלנה, אם יבוא רכב חילוץ לפנות פצוע או להכניס תושבים אין אפשרות לגשת".

(שורות 5-7 עמ' 14 לפרוטוקול).

16. גם עדותו של עד התביעה מר מוחמד נג'אח מהווה ראייה בסיסית לתמוך בגישת הקובל, שכן הוא ציין כי לפי המסמכים שהונחו בפניו במסגרת תפקידו בוועדה, מצא סככת חניה השייכת לנתבע ואשר נבנתה בתוואי כביש מאושר (**עמוד 24 לפרוטוקול**).

17. בהנחה ויש לייחס לעדויות הנ"ל מלוא המשקל והמהימנות, הרי שיש בהן כדי להוכיח לכאורה את הנטען בכתב הקובלנה, ומשכך, יש לקבוע כי הקובל עמד בנטל הראייה כנדרש בשלב זה של ההליך, שכן לפי הדין, די בכך כי

הקובל יצביע על ראיות בסיסיות ודלות כדי להביא לדחיית בקשה לזיכוי הנאשם בנימוק כי אין להשיב לאשמה, לפי סעיף 158 הנ"ל.

18. כאמור, הנקבל טוען להתיישנות העבירה, טענה בעלת משקל של ממש בעניין שבפניי, על רקע עדות הקובל עצמו, לפיה הסככה הוקמה ע"י הנקבל בשנות ה-90 (עמ' 14 לפרוטוקול). לעניין זה אציין כי כתב הקובלנה עצמו לא התייחס למועד ביצוע העבירה הנטענת, דבר שיש בו כדי לתמוך בטענת הנקבל להתיישנות העבירה. כמו כן, הקובל לא התייחס כלל לטענה זו במסגרת טיעוני התגובה בכתב שהוגשו. יחד עם זאת, לא מצאתי להכריע בסוגיה זו בשלב זה של ההליך, נוכח העולה מעדות הקובל בבית המשפט וטיעוני ב"כ הקובל בכתב מהם ניתן ללמוד כי המדובר במעשה עבירה נמשך, שכן הסככה עודנה קיימת. הכרעה בדבר תינתן במסגרת הכרעת הדין.

19. הנקבל טען כי הקובל איננו "מחזיק" בשטח עליו קיימת הסככה, שכן מדובר בשטח ציבורי, ולכן יש לזכות את הנקבל מהעבירה המיוחסת אשר דורשת כי מעשה עבירה יבוצע בנכס בו מחזיק אדם מסוים. אומנם, הקובל אינו "מחזיק" בשטח הציבורי נשוא הקובלנה, שעה שלא מדובר בשטח פרטי שלו ושעה שאין לו שליטה ויכולת פיקוח על שטח זה. יחד עם זאת, שאלה טעונה הכרעה היא האם יש בדבר כדי לחסום מפני אדם מסוים את הזכות להגיש כתב קובלנה בגין עבירה המנויה על רשימת העבירות שניתן להגיש בגין קובלנה, אך מהטעם כי העבירה בוצעה בנכס ציבורי, כאשר לאותו אדם מגיש קובלנה יש הזכות לעשות שימוש באותו נכס, כפי שיש לכל אדם אחר, ולכלל הציבור. גם סוגיה זו תידון בהכרעת הדין.

20. טענה נוספת בפי הנקבל לפיה לא הוגשה ראיה להוכיח לכאורה כי בביצוע המעשה ביקש הנקבל להקניט או להפחיד את הקובל. לעניין זה אציין כי גם בהנחה וכך הוא, הרי שהוראות סעיף 447(א) הנ"ל כוללת יסוד נפשי שעניינו כוונה להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה. לפי הראיות שהוגשו במסגרת פרשת התביעה, ניתן לומר, בשלב הביניים עתה, כי הסגת הגבול הנטענת הייתה במטרה לעבור עבירה, והיא להקים סככה ולעשות בה שימוש.

סוף דבר:

אני דוחה את הבקשה לזיכוי הנקבל לפי סעיף 158 הנ"ל.

אני קובע דין לשמיעת פרשת ההגנה ליום 17/9/24 שעה 13:00.

להמציא לצדדים.

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"ד, 18 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.